

være væsentlige, f.eks. menneskerettigheder, politiske rettigheder osv., osv.

Men jeg vil godt spørge hr. Buksti: Vi er vel enige om – og der er jeg vel også enig med hr. Duetoft, det bliver jeg nødt til at sige – at der er en grænse for suverænitetsafgivelsen, sådan som den nuværende grundlov ligger? Den grænse blev afgjort af Højesteret, som jo fastslog, at der er altså skridt, som man ikke kan tage inden for rammerne af grundlovens § 20. Og jeg tolker hr. Jacob Bukstis svar nu sådan, at Socialdemokratiet ikke ønsker at udvide disse grænser, og derfor må Socialdemokratiet selvfølgelig også respektere dem, hvis der kommer planer om folkeafstemninger om f.eks. ØMU'en.

(Kort bemærkning).

**Jacob Buksti (S):**

Ja, man kan jo snart blive helt bekymret over, hvem der er enig med hvem og hvornår og hvorfor, i hvert fald når man som tredje part nærmest skal være dommer i det. For jeg må tilstå, at jeg tror nok, jeg var enig med hr. Peter Duetoft i, at hr. Peter Duetoft ikke var enig med hr. Keld Albrechtsen, som siger, at han var enig med hr. Peter Duetoft. Når så hr. Keld Albrechtsen nu siger, at hr. Keld Albrechtsen er enig med hr. Peter Duetoft, så er jeg bange for, at talletiden bliver overskredet, så det skal jeg lade være med at gå længere ind i. Men jeg vil bare konstatere, at jeg i hvert fald er enig med hr. Peter Duetoft.

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg bare sige, at jeg synes hr. Thulesen Dahls indlæg heroppe bekræftede til fulde, hvorfor man også skal føre debatten derude, som hr. Aage Frandsen siger, ude på højskolerne, ude i befolkningen, for hvis grundlaget for den folkelige debat alene skulle være den debat, vi hører her, så ville jeg godt nok blive noget bekymret.

Så jeg har ingen problemer med den nuværende danske grundlov i retning af, at den skulle være for snærende. Det, som er problemet, er, at nogle mener, at den måske ikke er særlig præcis på nogle punkter.

Så vil jeg sige til hr. Jann Sjursen: Jamen det er rigtigt, at det kan være en strid om, hvor vi starter og slutter. Og det kan da godt være, at vi ender dér, hvor hr. Jann Sjursen siger. Det eneste, jeg bare siger, er, at vi vil ikke starte med at konkludere, for jeg er ikke helt sikker på, at det er sådan, at hvis man sætter sådan et stort skib i søen, at man så derefter bare sejler det ind på en revle og står af, om det ikke er sådan, at man

måske nok vil sejle det i havn og derved, at man i kraft af det lægger nogle signaler ind om, hvor man egentlig vil hen, før man har fået debatten. Det er det, som er vores udgangspunkt, og det er derfor, jeg egentlig ikke mener, vi er så afgørende uenige, bortset fra at det lidt er spørgsmålet om, hvordan vi griber processen an.

Til hr. Aage Frandsen: Jamen igen; det er lige præcis det, som jeg mener; de her såkaldte høringer, eller hvad vi nu skal lave, skal jo ikke bruges bare som beskæftigelsesterapi for sådan nogle som os og andre. Nej, de skal netop bruges, for at man får et grundlag for at skabe den debat ude omkring og forhåbentlig også får medierne til at interessere sig en lille smule mere for det, men netop får en folkelig debat rundtomkring, for ellers nytter det jo virkelig ingenting overhovedet.

Det er derfor, at det drejer sig om at få indrammet: Hvad er det overhovedet for et projekt, vi er i gang med? Altså hvad skal grundloven gå ud på? Og derfor også det dér katalog, der indrammer, hvad partierne vil, for grundloven er jo altså ikke sådan en almindelig lov. Det er nogle rammer; det er nogle værdier; det er nogle principper. Det er det, vi må diskutere, og det er det, jeg synes, det er meget vigtigt at få prøvet af; så jeg deltager gerne i den udstrækning, min tid tillader det, i at rejse rundt diverse steder.

Så skal jeg bare igen sige til hr. Keld Albrechtsen: Det er altså sådan, at det ikke er EU som sådan, som gør, at vi synes, det er interessant at diskutere grundloven. Det er det altså ikke. Det eneste, jeg siger, er, at når vi kommer til at diskutere det, så er det da en problemstilling, der er interessant.

Der er da også en interessant problemstilling omkring afgivelse af suverænitet. Hvor absolut er den i forhold til en samfundsudvikling, i forhold til verdens internationale udvikling? Det er da interessant.

Det er da ikke det samme som, at fordi man én gang har sagt sådan, at så er det i al evighed sådan. Hvis verden ændrer sig, gør man det måske på en lidt anden facon for at opnå det samme, som man oprindeligt ville med § 20.

Derfor diskuterer vi det gerne, men det er ikke vores udgangspunkt.

**Tredje næstformand (Poul Nødgaard):**  
Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.